

“Προκλήσεις και αναταράξεις στην Ιερατική οικογένεια”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

Η 5η Γενική Ιερατική Σύναξη της Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος, για το νέο ιεραποστολικό έτος, πραγματοποιήθηκε σήμερα στο Συνεδριακό Κέντρο Θεσσαλίας. Οι φετινές Ιερατικές Συνάξεις ασχολούνται με θέματα που αφορούν την ιερατική οικογένεια της Τοπικής μας Εκκλησίας, τα οποία εισηγούνται Κληρικοί και λαϊκοί της Μητροπόλεως .

Ομιλητής ήταν ο Πρωτ. Χαρίλαος Παπαγεωργίου, Προϊστάμενος του Μητροπολιτικού Ιερού Ναού Αγίου Νικολάου Βόλου, με θέμα «Προκλήσεις και αναταράξεις στην ιερατική οικογένεια». Ο ομιλητής αναφέρθηκε στα γενικά χαρακτηριστικά της σύγχρονης ιερατικής οικογένειας, όπου ενίοτε παρατηρείται «παραμέληση της συζυγίας και της τεκνανατροφής, η οποία προκαλεί μεγάλες αναταράξεις, γιατί ακριβώς βασίζεται στην αδυναμία να πιστέψουμε στην κοινή

πορεία προς την σωτηρία, να αφεθούμε στην εξάλειψη του εγωκεντρισμού, να προσφερθούμε και να ζήσουμε όχι με αλλά για τους άλλους και εν προκειμένω για τους οικογενείς μας, να θυσιαστούμε αγαπητικά και ανυστερόβουλα». Ως άλλο χαρακτηριστικό, εντόπισε την αλλαγή στην δομή της ιερατικής οικογένειας, ανάλογα με τις συνθήκες που επικρατούν, ενώ στάθηκε στις αρνητικές συνέπειες που έχουν στα μέλη των ιερατικών οικογενειών, σκανδαλώδεις εκτροπές και συμπεριφορές, που απαξιώνουν και ευτελίζουν στα μάτια τους το ιερατικό υπόργημα.

Ιδιαίτερη αναφορά ο π. Χαρίλαος έκανε στις καταστάσεις εκείνες, που φέρνουν αναταράξεις στην ζωή της ιερατικής οικογένειας και είναι οι εξής:

A. Ακατάλληλες επιλογές, όσον αφορά στον έγγαμο ή στον άγαμο βίο, αλλά και στο πρόσωπο της μελλοντικής Πρεσβυτέρας.

B. Υποτονική συζυγία: «πόσο θέλουμε να περνάει το δικό μας, σαν αυτοθαυμαζόμενοι σατράπες, που μόνοι αυτοί έχουν δίκιο, αγνοώντας την συζυγική ισοτιμία, την αξία της συντροφικότητας, τη σημασία της γυναικείας σκέψης και του συναισθήματος...; Πόση στοργή, από αυτή που πρόθυμα και σπάταλα σκορπάμε στο ποίμνιό μας περισσεύει για την σύντροφο και τα παιδιά μας;».

Γ. Προβλήματα υγείας: «η βαθμολόγηση της όποιας πνευματικότητάς μας γίνεται μέσα από δύο πράγματα: την ποιότητα της προσευχής και την υπομονή στις αρρώστιες...».

Δ. Κοσμικότητα, ευδαιμονισμός, καταναλωτισμός, Θεομπαιξία: «εσωτερικά ρήγματα, κρυφοί διχασμοί και διπλές ζωές κόστισαν πολύ και μάτωσαν το ιερατικό σώμα με πληγές αγιάτρευτες ως σήμερα. Ο προβληματισμός ανάμεσα στην γνησιότητα και στην Θεομπαιξία είναι ο διαρκής πειρασμός μας. Κάθε μετεωρισμός -καί μέ τό Θεό καί μέ τόν κόσμο- είναι μια προδοσία τῆς αλήθειας και του ίδιου μας του εαυτού. Και ξέρουμε καλά πόσο ολέθρια είναι για μια ιερατική οικογένεια ή διπλή ζωή. Δυστυχώς είμαστε και μεις ευάλωτοι στους πειρασμούς του ευδαιμονισμού, του καταναλωτισμού, της πλεονεξίας, της ηδονοθηρίας που τρέφονται μέ τη φιλαργυρία και τη φιλοχρηματία...».

Ε. Ταραγμένες σχέσεις με την διοίκηση: «η ενότητά μας είναι ένα διαρκές ζητούμενο, και τις μεταξύ μας δυσaráσκείες, έριδες , μίση και αλληλοκαρφώματα πρώτη τα αναδέχεται η οικογένειά μας. Και όταν μισηθούν οι παπάδες θα μισηθούν και οι παπαδιές και τα παπαδοπαίδια μεταξύ τους – άρα η ενότητα του ιερατικού σώματος είναι το κατεξοχήν άθλημα των ιερατικών οικογενειών...».

Στ. «Ιερατικά» διαζύγια: «Υπάρχει ανάγκη πνευματικής παιδείας και ποιμαντικού ζήλου πριν τη σύναψη και κατά τη διάρκεια της σχέσης ενός μελλοντικού ζευγαριού, με όσες ευκαιρίες μας δίνονται μια «επιθετική» ζωηρή και έντονη πολιτική προστασίας του γάμου και της οικογένειας και όχι τόσο εκ των υστέρων θεραπευτική συχνά ανίατων καταστάσεων...».

Η. Ηθικές – ερωτικές παρεκτροπές: «η διαβαθμισμένη σεξουαλική ωρίμανση και η φυσιολογική, αβίαστη και γλυκιά ερωτική ζωή θα μας προστατέψουν από την ηδονοθηρία και τις φιλήδονες παρεκτροπές...».

Θ. Αλαζονεία και μειονεξία: «Είτε αλαζονικά είτε μειονεκτικά, στο κέντρο στέκεται ο εαυτός μας γύρω από τον οποίο κινούμαστε με λατρεία και πάθος. Αυτόν συμβουλευόμαστε αποκλειστικά και μαζί του συνθέτουμε άπειρα σενάρια καί πιθανούς διαλόγους, πηγαίνοντας προετοιμασμένοι και «φουντωμένοι» σε κάθε μας συνάντηση, για την οποία προεξοφλούμε το αποτέλεσμα της. Να γιατί αντί για μετάνοια παραδέρνουμε ανάμεσα σε ενοχισμό κι απελπισία, σε μελαγχολία, κατάθλιψη και απερίγραπτο ψυχικό πόνο! Γιατί δε μπορούμε να σκεφτούμε το απλούστερο, πως όλα ξεκινούν και καταλήγουν σε μας, στό βαθύ εγώ μας...».

Ι. Ψυχική εξάντληση και μοναξιά: «Πάνω μας έρχεται μερικές φορές να προστεθεί μια ασήκωτη και απερίγραπτη μοναξιά, όταν δεν έχουμε άνθρωπο να πούμε το λογισμό μας, συντροφιάς για μια ανθρώπινη παρηγοριά... Όταν ο κόσμος στέκεται απέναντί μας επικριτικά ή σκωπτικά, όταν γινόμαστε το κόκκινο πανί, ο εύχρηστος στόχος , το εύκολο θύμα...».

Περαίνοντας την εισήγησή του, ο π. Χαρίλαος παρατήρησε ότι «η μελέτη και η εντρύφηση στο θείο Λόγο, η νηστεία και προσευχή, η υπομονή στους ακούσιους και απρόκλητους πειρασμούς και η απόλυτη αγάπη μας προς το Θεό, τον Οποίο ουδαμώς επιθυμούμε να λυπήσουμε με τον άστατο χαρακτήρα μας θα ενισχύσουν με χάρη και δύναμη τις μικρές και μεγάλες προσπάθειές μας...».

Ακολούθησε γόνιμος διάλογος και η σύνοψη των συμπερασμάτων από τον Σεβ. Μητροπολίτη κ. Ιγνάτιο.

dav